

Sverre Vågen beretter fra lang en emissærtjeneste

Tekst og foto: Øyvind Fonn

Sverre Vågen er bosatt i bygda Ølensvåg helt nord i Rogaland. Han ble født i 1936 og vokste opp på gård og hadde både skole og bedehus i kort avstand fra hjemmet. Våren 1953 gikk det en vekkelse over bygda med emissær Bjørg Fjeld i Samemisjonen, og Sverre som da var 16 år gav sitt liv til Gud. Det skulle bli begynnelsen på en lang og rik tjeneste for misjonens Herre og i misjonens tjeneste.

Samme høsten begynte han på Samemisjonen bibelskole på Stjørdal, og nye tremåneders kurs tok han i 1955 og 1957. I 1956 var han i det militære. Januar 1958 fikk han kall til å begynne som emissær i Norges Samemisjon for Bergen krets. Han giftet seg med Bjørg Målfrid f. Veim i 1960 og i 1964 overtok han farsgården. Fra da av var han emissær om vinteren og bonde om sommeren.

- Hvordan gikk det å være både bonde og emissær?

- Det var en sunn og god ordning. På sommeren hadde man god kontakt med grasrota i dobbel forstand. Om vinteren bevegde en seg inn i en boble og var mest opptatt med forkynnelsen. Derfor var det godt å ha den gode kontakten med naboene om sommeren. Dersom man er forkynner hele året, kan man komme i skade for å havne i en boble utenom det pulserende livet.

- *Hvordan var arbeidsdagene som forkynner?*

- Vi hadde mye offerruker i den tiden med møter fra tirsdag til søndag, og inni mellom var det besøk på aldershjem og skoler. Reiste ofte mandagene, og kunne bruke lang tid på selve reisen. Selv om jeg hadde fri på mandager, var det ikke alltid nok til at jeg rakk hjemom før jeg måtte videre på en ny møteuke. Var det møteuker i helt nord i kretsen, kunne jeg ikke reise hjem på fridagen.

- *Hvordan var reiseruten lagt opp?*

- En begynte ofte ytterst i en fjord, for å så jobbe seg innover med møter i hver bygd, så sant man hadde kontakter. Et eksempel er Jølster, da begynte jeg i Vassenden og tok sørsiden av Jølstravannet med Sanddal, Myklebust, Dvergsdalen. Og så tilbake til Vassenden og opp til Ålhus, Årdal, Skei, Lunde, to steder i Stardalen, Breim, Byrkjelo, Innvik, Utvik, Olden, Oldedalen, Sandane, Lote og så ut til Stadt. Her ble det møte på Selje, Årsheim, Leikanger og andre plasser. Det var aldri færre enn to møter på hvert sted. Denne runde måtte være ferdig til påske, for da skulle det være basarer ute ved Stadt. Denne ruten reiste jeg i år etter år. Den varte i tre måneder og jeg var ikke hjemom. Dette var et unntak, men ofte var det fra fire til seks uker borte fra hjemmet.

- Reisen var planlagt på forhånd, så derfor måtte man kanskje avlyse noen steder om noe uforutsett skjedde. I vår instruks for reisen var det alltid nevnt at om det var tegn til vekkelse, så måtte man ikke være redd for å være lengre, selv om dette ville skape problemer for resten av ruta. Det var ikke alltid det skjedde, men om én eller to kom til tro, var det godt å ha et par møter ekstra.

- Ved en anledning da jeg var ute i ei bygd og inviterte til møte, så var det en som tok det svært ille opp. Og det kunne skje noen steder. Han truet med å banke meg opp, men samtidig så trakk han seg unna og gjorde ikke noe alvor av det. Jeg så han aldri mer igjen. Ved en annen anledning var det en som hadde nevnt for naboene at han skulle ned å ta predikanten. Så kom han og banket på, og han spurte etter meg. Jeg sa at det var meg, og strakk frem hånda for å hilse. Han la hånden sin på ryggen og var ikke interessert i å hilse. Han hadde vel sett for seg en spe kontormann og ikke en rørselig bonde. Han skjelte meg ut, rygget bak hushjørnet og så var han ikke mer å se.. Vel, det var ånkskamp og det ble spesielt tydelig når man stod i vekkelse.

- Men det må sies, etter at jeg ble gift slapp jeg å være ut så lenge om gangen. Etter hvert skulle vi ikke være mer enn tre uker borte, og så fikk vi gjerne to dager hjemme. Senere begynte jeg å bruke bil, og da var det lettere å komme seg hjem, så sant fergene gikk. Hjem fra Stadt var det 50 mils kjøretur.

- Senere begynte vi med mer ungdomsarbeid og arrangerte påskeleirer. Da hadde vi leirer på skoler og bedehus rundt om i Hordaland. Etter hvert så fikk vi jo vårt eget leirsted, Fagertun, og da ble alt mye enklere. Da slapp vi jo å ta med oss madrasser og alt sammen. Leirene varte også lengre enn nå, og vi var i lag hele tiden, så vi fikk mye bedre kontakt med hverandre. Vi var ganske utslitt når ei påskehelg var over, men det var utrolig givende. Det er jo viktig for en misjonsorganisasjon å ha kontakt med dem som skal føre arbeidet videre. Og vi fikk også være med å føre mange til Jesus, det er jo det som er målet for alt arbeidet.

- *Hva er viktig å holde frem til dagens forkynnelse?*

- Jeg vil si at forkynnelsen har forandret seg veldig mye. Det som de vektla tidligere og som jeg har vokst opp med og har fulgt meg hele livet, er forkynnelsen om synd og nåde. Altså evangeliet. Og det andre er Jesu gjenkomst. Det er snart helt fraværende i

forkynnelsen. Når jeg går på bedehuset, er dette noe av det jeg savner. Enkelte kunne kanskje vektlegge dette litt for mye og skape angst hos tilhørerne, men det fikk dem i hvert fall til å løfte blikket. Folk trenger å bli påminnet om enden slik at de er klare. Og da var det en god forkynnelse av evangeliet som gjorde at en kunne se fremover med glede og forventning.

- Hvordan har vår velstand påvirket troende i Norge?

- Jeg tror troende i Norge har blitt fylt med en falsk trygghet på grunn av våre materielle goder. Vi mister håpet om himmelen, fordi vi har det så godt her og blir bundet til det vi har på jorden. I Luk 34 står det om de timelige bekymringer som gjør oss uforberedt. Man trenger ikke å gå lenger enn til seg selv. Verdslige synder er ting som trekker vårt fokus vekk fra at Jesus skal komme tilbake. Desto mer vi har, desto mer må vi bekymre oss for! Vi må beholde himmelsinnet, samtidig som vi holder beina på jorden.

- Hva har vært rikdom i tjenesten?

- Det er når du merker at de tar i mot budskapet. Man sier ofte at det største man kan oppleve er at folk blir omvendt, men man kan oppleve den samme ånden på et sykebesøk. Til syvende og sist handler det om å nå inn til enkeltmenneskene.

- Reiste du sammen med en eldre forkynner i starten eller begynte du rett på?

- Jeg reiste vel en uke sammen en annen forkynner, og det var vel det jeg hadde av læretid. Så jeg er egentlig glad for at det gikk så godt som det gjorde. I ettertid ser jeg at dette var alt for kort. Selv om man ofte så opp til andre forkynnere og ønsket å kopiere dem, fant jeg tidlig ut at man måtte gjøre alt på sin egen måte. Det var enklere å slappe av når man fokuserte på hva vil Jesus si, og hvordan skal jeg si det.

- Har du opplevd noe vondt i tjenesten?

- Det er rart med det, men når jeg ser tilbake på det hele, så er det de positive tingene jeg husker.

- Har du til slutt et råd til misjonsledelsen?

- Må først da takke for en god ledelse i Samemisjonen, jeg har aldri hatt noen problemer med dem. For øvrig, ta vare på predikantene og gi dem god oppfølging, avslutter Sverre Vågen.